

ΡΑΔΙΟ 30 | 900

έκδοση δρόμου της συνέλευσης του πλάνου 30/900 | Φλεβάρης - Μάρτης 2014 |
τεύχος #9

**ΚΟΝΤΡΑ
ΣΤΟΝ ΑΤΟΜΙΣΜΟ,
ΤΗ ΜΙΖΕΡΙΑ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΗΤΤΟΠΑΘΕΙΑ**

πλάνο
30/900

ΕΘΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΒΑΣΙΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

Το **ράδιο 30/900** "εκπέμπει" στους δρόμους της Αθήνας από τη **συνέλευση του πλάνου 30/900**. Είμαστε μια συνέλευση εργατών και εργατριών (άλλοι έχουμε δουλειά κι άλλοι όχι) που βρεθήκαμε με σκοπό να κουβεντιάσουμε και να δράσουμε με αποκλειστικό μπούσουλα την υπεράσπιση των ανεξάρτητων συμφερόντων της τάξης μας. Βλέπουμε -και ζούμε- την κρίση πρώτα και κύρια σαν επίθεση των αφεντικών με σκοπό την υποτίμησή μας. Κόντρα σ' αυτή την υποτίμηση, επιμένουμε και θέτουμε ως ζωτικής σημασίας για την τάξη μας ένα αίτημα ανατίμησης: **μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 30 ώρες με ταυτόχρονη αύξηση του καθαρού βασικού μισθού στα 900 ευρώ**.

Όλα τα έξοδα τα πληρώνουμε απ' την τσέπη μας. Δεν έχουμε σχέσεις, και είμαστε εχθρικοί, με κόμματα, μίντια, μαφίες, εκκλησίες και κάθε άλλον τύραννο της ζωής μας. Όποιος και όποια βρει ενδιαφέρον σ' αυτά που γράφουμε, μπορεί να τα βγάλει φωτοτυπία και να τα μοιράσει εκεί που θα κρίνει. Επίσης μπορεί και να επικοινωνήσει μαζί μας, θα βρει το email όπως και περισσότερο υλικό στην ιστοσελίδα μας: **www.plano30900.gr**.

Η πιο συνηθισμένη εξήγηση για το ξεπάτωμα των μισθών και της εργατικής νομοθεσίας σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, είναι αυτή της διόγκωσης του δημόσιου χρέους σε τέτοιο βαθμό ώστε να γίνεται αδύνατη η πιθανότητα αποπληρωμής του. Αυτό είχε σα συνέπεια το ελληνικό κράτος να μην μπορεί να αντλήσει χρήματα με τον τρόπο που κάθε σοβαρό κράτος ακολουθεί. Δηλαδή να πουλάει τα ομόλογα του στις διεθνείς χρηματαγορές. Μετά και εξ αιτίας αυτού κατέφθασαν οι επαίσχυντοι δανειστές, που επέβαλαν στους καλόκαρδους έλληνες εργοδότες, είτε είναι δημόσιοι είτε ιδιωτικοί, να πετοκόψουν τους μισθούς των υπαλλήλων τους και να εξαφανίσουν οποιοδήποτε νομικό καθεστώς έβαζε όρια στην εκμετάλλευση της εργασίας (συλλογικές συμβάσεις, ωράρια, ασφαλιστικές εισφορές και ένα σωρό άλλα). Και αυτοί το έκαναν· πόνεσαν, αλλιά το έκαναν.

Μια παραλλαγή αυτού του σεναρίου περί του δημόσιου χρέους, αριστερής έμπνευσης, εστιάζει στην απουσία βούλησης του πολιτικού κατεστημένου να διαπραγματευτεί τον δανεισμό της χώρας με όπλο την θέση της στην ευρωπαϊκή ένωση, κάνοντας άνω κάτω τη γηραιά ήπειρο αλλιά και τον κόσμο ολόκληρο.

Έχουμε εκφράσει δημόσια την αντίθεσή μας σ' αυτά τα δακρύβρεχτα και ηρωικά stories και έχουμε μιλήσει για την εμπλοκή και τις προθέσεις των ελλήνων αφεντικών και του κράτους τους στην υποτίμηση μας σαν εργάτες και εργατρίες.

As υποθέσουμε όμως έστω ότι όλα αυτά ισχύουν, και as δούμε για λίγο σαν καλοί πατριώτες τι γίνεται παρακάτω, με δεδομένο ότι η επίσημη ανεργία γλιφεί το 30%, η ανασφάλιστη εργασία από σταθερό μεν αλλιά σχετικά μειοψηφικό φαινόμενο (τουλάχιστον για τους ιθαγενείς) έχει γίνει ο Νόμος της αγοράς, ο βασικός μισθός των 500 που δε καλύπτει ούτε τα μισά από τις ανάγκες ενός ανθρώπου

τραβιέται συνεχώς προς τα κάτω από τα προγράμματα ελαστικής εργασίας -και φυσικά το θράσος των αφεντικών να μην πληρώνουν ούτε τα δεδουλευμένα. Στην υπόθεση μας τι θα λέγατε να λάβουμε σοβαρά υπ' όψιν ότι η Δευτέρα Παρουσία δεν έχει προς το παρόν εκπληρωθεί και δεν έχουμε κατακτήσει την πλήρη πνευματικότητα και είμαστε ακόμα γήινοι με επιτακτικές βασικές υλικές ανάγκες.

Η πρώτη, as πούμε η πιο συστημική εκδοχή του σεναρίου, που εκπορεύεται από το μεγάλο κεφάλαιο, τις τράπεζες, τα μίντια και τα μεγάλα τζάκια, μας προτείνει την εναργή εγκαρτέρηση. Διαδίδει δηλ. ότι ο λαός με τις θυσίες του έχει σ' ένα βαθμό ρίξει τις απαιτήσεις του και το μισθολογικό κόστος στην Ελλάδα αρχίζει να γίνεται

ελκυστικό για τους επενδυτές. Παρόλαυτα όμως δεν παρατηρείται κανένα ρεύμα κεφαλαίων με σκοπό να εκμεταλλευτεί το φτηνό εργατικό δυναμικό. Η εξήγηση που δίνεται είναι ότι οι αγορές ακόμα δε νοιώθουν εμπιστοσύνη και διστάζουν, γι αυτό χρειάζεται υπομονή αλλιά και εμπέδωση ανάμεσα στους εργαζόμενους του αισθήματος της ανταγωνιστικότητας που από 'δω και πέρα θα πρέπει να είναι το βασικό εργαλείο για την αντιστροφή της ελεύθερης πτώσης που πραγματοποιεί το έθνος. Αυτό σημαίνει ότι ακόμα μένουν κάποια στεγανά, κάποιες κακές συ-

νήθειες ανάμεσα στους εργάτες και τις εργατρίες που πρέπει να σπάσουν. Όπως το να θέλουμε να πληρωνόμαστε με σταθερότητα σύμφωνα με τις ανάγκες μας και τους όρους της πρόσληψής μας (αν υπάρχει τέτοια) και όχι με τα συμφέροντα και τις διαθέσεις του εργοδότη μας, ή όπως το να έχουμε δικαίωμα ασφαλιστικής κάλυψης καθώς η εργασία είναι επικίνδυνη και φθείρει αυτούς που είναι φτιαγμένοι από σάρκα και οστά, ή το να απαιτούμε ένα ωράριο που να μας επιτρέπει να οργανώσουμε τη ζωή μας και να μη μας διαλύει.

As πούμε ότι όλα αυτά ξεπερνιούνται, οι προλητάριοι οπλίζονται με υπομονή και κλιμάκια πολιτικών, συμβούλων, παρατρεχάμενων και επιχειρηματιών μετά από χρονοβόρες διαδικασίες καταλήγουν σε κάποιες συμφωνίες -με άγνωστο φυσικά για μας περιεχόμενο- και εμφανίζονται οι επίδοξοι επενδυτές γεμάτοι εμπιστοσύνη για τις αντοχές και τη δουλοπρέπεια μας. As θεωρήσουμε ότι οι δουλειές πάνε καλά, που είναι βέβαια εντελώς αμφίβολο μέσα στη παγκόσμια φαγωμάρα που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στα αφεντικά καθώς όλοι είναι προσανατολισμένοι στις εξαγωγές, αφού η εσωτερική αγορά πάσχει από μόνιμη αφραγκία με τους μισθούς να έχουν πιάσει πάτο. Το πεισματάρικο έθνος νικάει τους ανταγωνιστές του και πετυχαίνει την πολυπόθητη ανάπτυξη και οι τσέπες των επενδυτών που μας εμπιστεύτηκαν φουσκώνουν.

Εδώ το σενάριο λογικά πρέπει να εμφανίσει τα αποτελέσματά του, την κεντρική ιδέα που υπονοούσε και μας ζητούσε να προσδεθούμε πάνω της. Και ποια είναι αυτή; **Αν κοινομήσουμε τα αφεντικά μας τότε θα μείνει κάτι και για μας.**

Αμ δε! Που το είδατε αυτό γραμμένο; Από την ταπεινή μας εμπειρία ξέρουμε ότι οι ιδιοκτήτες κάθε είδους εργασίας είναι σε μόνιμη κλήψα ακόμα κι αν οι δουλειές πηγαίνουν καλά, για να αποφύγουν τυχόν απαιτήσεις για αυξήσεις μισθών. Οπότε είμαστε σίγουροι ότι **αυτή η πορεία για την εθνική ανταγωνι-**

στικότητα θα μας παρουσιάζεται σαν ένα συνεχώς ανοηλοκλήρωτο έργο που θα παρατείνεται και θα έχει ανάγκη για λίγο ακόμα υπομονή και θυσίες αδιαφορώντας για τις δικές μας ανάγκες.

Η ιστορική πείρα μας διδάσκει ότι όποτε η εργατική τάξη κατάφερε να πετύχει νίκες το έκανε μέσα από την οργανωτική και πολιτική της αναβάθμιση, με τεράστιο κόστος στις γραμμές της και ενάντια στα συμφέροντα των αφεντικών, και όχι όταν συμβάδιζε με τα σχέδια τους. Ξέρετε μήπως κανένα από τα πρωτοκλασάτα κράτη, τους πρωταθλητές στην παγκόσμιο εμπορικό ανταγωνισμό να μοιράζει λεφτά; Στη γερμανία οι μισθοί έχουν καθιλωθεί με επίσημη συμφωνία μεταξύ κυβέρνησης και συνδικάτων από το 2002, για να μη μιλήσουμε για την κίνα, το αδιαμφισβήτητο πρώτο πλεονασματικό κράτος, όπου οι εργάτες και οι εργάτριες πετυχαίνουν μέσα από εξοντωτικούς αγώνες μικρές αναπροσαρμογές των αμοιβών τους. **Το μόνο που μπορούν να μοιράσουν οι εργοδότες, αν αφεθούν χωρίς αντίπαλο, ακόμα και όταν οι δουλειές τους πάνε καλά, είναι βλακεία και εξαθλίωση.**

Η άλλη εκδοχή του σεναρίου, αυτή με τον διαπραγματευτικό τσαμπουκά, προϋποθέτει ήλθει κατάλληλους διαπραγματευτές. Και πού θα τους βρούμε αφού η κυβέρνηση που είναι υπεύθυνη για αυτό το έργο είναι στελεχωμένη από αυτούς τους άθλιους εντολοδόχους των διεθνών διευθυντηρίων; Άρα να πάρουμε την κυβέρνηση. Δηλαδή εκλογές.

Αφήνοντας στην άκρη αυτό που μας ήλθει η σκληρή πραγματικότητα, ότι δηλαδή καμιά κυβέρνηση δεν τηρεί τις προεκλογικές της δεσμεύσεις - πόσο μάλλον αυτή που θα τα βάλει με την αφρόκρεμα των καπιταλιστικών κρατών, εκείνο που μας προτείνεται πάλι εδώ είναι υπομονή μέχρι της επόμενης εκλογής και ελπίδα κάτω από ένα εθνικό όραμα. Με πίστη

και ελπίδα όμως ξέρουν καλά αυτοί που επιβιώνουν από το μισθό τους ότι δεν πληρώνονται ούτε τα νοίκια, ούτε το ηλεκτρικό ρεύμα, ούτε τα εισιτήρια, ούτε η βενζίνη... **Οι βασικές μας ανάγκες στέκονται καθημερινά ανελήντες απέναντι στις ελπίδες, την υπομονή και τις εθνικές παραισθήσεις.**

Για μας ο μόνος σίγουρος δρόμος είναι η προσγείωση στην πραγματικότητα της τάξης μας. Τα εργατικά συμφέροντα είναι εκ διαμέτρου αντίθετα από αυτά των αφεντικών και του κράτους τους και προσανατολιζόμαστε με βάση τις υλικές ανάγκες των σύγχρονων εργατών και εργατριών χωρίς να σκοτιζόμαστε για τα εθνικά και επιχειρηματικά μελοδράματα. Όπως είπε παλιότερα κάποιος που στεκόταν δίπλα μας: «στην εξουσία ήτανε πάντα οι ψεύτες».

Η πολιτική χειραφέτηση που βασίζεται στην ανεξαρτησία των συμφερόντων της εργατικής τάξης είναι ένας δύσκολος και αντιδημοφιλής δρόμος. Όμως είναι ένας δρόμος. **Αν κάνεις μισό βήμα είναι μισό βήμα.**

Σε αντίθεση με τις εθνικές ηγεφώρους, όπου φαντασιώνεσαι ότι κάνεις χιλιόμετρα ενώ στη πραγματικότητα υποχωρείς και θεωρητικά και οργανωτικά, πέφτοντας στις παγίδες που σου στήνει ο εχθρός σου...

"Σταματήστε τον εθνικισμό"! Απ' τη Βοσνία με αγάπη και μίσος ταξικό...

«Γιατί σωθήκατε μόνο οι άνδρες;» ρώτησε ένας δημοσιογράφος τους Abdol Sabur Azizi, Ehsanoula Sufi και Fada Mohamad Ahmandi, διασωθέντες από την μαζική δολοφονία στο Φαρμακονήσι, για να πάρει την εξής απάντηση: «Το λιμενικό προσπάθησε να μας ρυμουλκήσει προς την τουρκία. Είδαν οι έλληνες τα τούρκικα σκάφη και πανικοβλήθηκαν. Αν είχαν χρόνο θα μας είχαν σκοτώσει όλους. Βυθιζόταν η βάρκα με τις γυναίκες και τα παιδιά μας κι εκείνοι πυροβολούσαν στον αέρα κι έλεγαν "fuck you we'll kill you all"». (tvxs 25-1- 2014)

Το ελληνικό λιμενικό σώμα εκτέλεσε στις 23/1/14 εννιά παιδιά και τρεις γυναίκες από το αφγανιστάν. Οι μαρτυρίες αυτών που σώθηκαν δεν αφήνουν περιθώρια παρερμηνειών. Και όσους ακόμα επιτρέπουν κυνικά στους εαυτούς τους την πολυτέλεια της «ουδετερότητας», η πραγματικότητα θα τους απογοητεύει σκληρά, αφού:

α) Το ελληνικό κράτος αντιμετωπίζει τους κυνηγημένους από τις εμπόλεμες ζώνες της μέσης Ανατολής και της κεντρικής Ασίας σαν εχθρούς/εισβολείς. Σε νηπτικό

ντοκουμέντο που βγήκε στη δημοσιότητα, ο αρχηγός της ελληνικής αστυνομίας προτρέπει τους άνδρες του να κάνουν στους μετανάστες «τον βίο αβίωτο», ενώ ο υπουργός εμπορικής ναυτιλίας, πολιτικός προϊστάμενος του λιμενικού, δήλωσε την επόμενη των δολοφονιών στο Φαρμακονήσι ότι «η ελλάδα δεν είναι ξέφραγο αμπέλι», καλύπτοντας στην ουσία τα ανδραγαθήματα των δολοφόνων του. Οι 107 πνιγμένοι μετανάστες των τελευταίων 18 μηνών στα νερά του αιγαίου δείχνουν ότι οι γκάνγκστερ των συνόρων δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Η δουλειά τους απαιτεί αίμα, όπως δήλωσε με κυνισμό πρόσφατα ακροδεξιός βουλευτής της πλειοψηφίας, διαφημίζοντας τον πόλεμο που έχει κηρύξει το ελληνικό κράτος με τις ευλογίες της ευρωπαϊκής ένωσης και τη συνδρομή της frontex εναντίον άοπλων φυγάδων.

β) Η αγριότητα που επιδεικνύουν οι φρουροί της ελληνικής επικράτειας είναι τέτοιου μεγέθους που φαίνεται πολλές φορές απίστευτη για το μέτρο της ευαισθησίας και της ηθικής του μέσου ανθρώπου. Ειδικά όταν αυτή η βία στρέφεται εναντίον παιδιών, εφήβων ή γυναικών, τότε η θηριωδία της εξουσίας είναι δύσκολο να γίνει πιστευτή, εξ αιτίας ακριβώς του μεγέθους της. Και οι πατριώτες πατάνε πάνω σ' αυτό και δημαγωγούν, μιλώντας για δήθεν ανθελληνική προπαγάνδα και για εσωτερικούς εχθρούς που προσπαθούν να παράξουν πολιτική υπεραξία μεγεθύνοντας σε κτηνωδία τα πραγματικά περιστατικά.

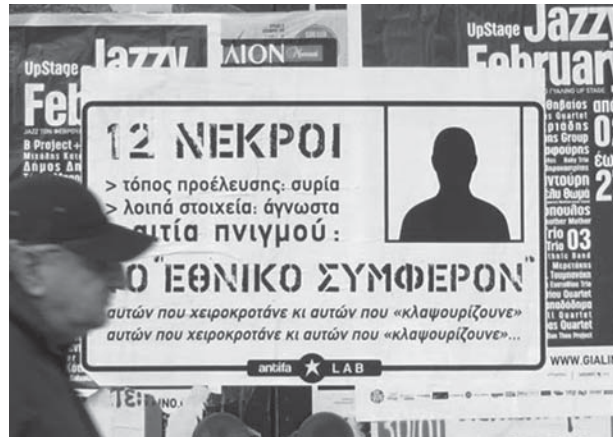
Με το συμπάθιο όμως, αν αυτός ο καλός και ευαίσθητος μέσος άνθρωπος δεν έχει καταλάβει μετά από τόσες μα-

νωλιάδες, στρατόπεδα συγκέντρωσης και πογκρόμ που έχουν στηθεί εναντίον των μεταναστών τα τελευταία 25 χρόνια, ότι η εξουσία, οι πληρωμένοι φονιάδες της και τα πλήθη που μεθούν με το ποτό του εθνικού μεγαλείου μπορούν να πνίξουν και μωρά στη κούνια τους, τότε και εμείς τον προειδοποιούμε ότι θα πνίξει μέσα στην αθωότητα(;) του και τα τελευταία ψήγματα ευθυκρισίας και δικαιοσύνης που θα του έχουν απομείνει. Οι ιδιοκτήτες του πλούτου, τα κράτη τους και οι μηχανισμοί τους, προκειμένου να πραγματοποιήσουν τους στρατηγικούς στόχους τους, δεν είχαν ποτέ έλλειψη προσφοράς σε καθάρματα. Άλλωστε σε γενικές γραμμές προσφέρουν μια σίγουρη δουλειά με παράπλευρες απολαβές σε χρήμα και πρόσοδο κάθε είδους (λαθρεμπόριο, νταβατζηλίκι, κλπ).

Τα παραμύθια περί αγνών ηρωικών μορφών που ρισκάρουν τη ζωή τους για το κοινό καλό τα πουλάνε οι επίδοξοι λακέδες και τα τρώνε οι ηλίθιοι. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο: για καθάρματα που χέζονται επάνω τους αν σκεφτούν ότι μπορεί να ματώσει και το νυχάκι τους. Καλοζωισμένοι και πάνοπλοι, είναι έτοιμοι να κατασπαράξουν ανθρώπους που βρίσκονται σε ολοφάνερα δυσχερή θέση για να υπερασπίσουν τους εαυτούς τους και τους ομοίους τους. Αυτό είναι το manual της ελληνικής φιλοξενίας που η πλειοψηφία των υπηκόων επικροτεί γιατί δεν μπορεί να πιστέψει ότι:

γ) έχει έρθει η σειρά της. Το ελληνικό κράτος, επιβάλλοντας καθεσώς πολιτικής απαγόρευσης (άδειες παραμονής, εργασίας, ασύλου, ιθαγένεια κλπ) στο πολυεθνικό προληταριάτο που συνέρευσε στην αγορά εργασίας από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, κατάφερε δύο πολύ σημαντικά πράγματα προς όφελος των εργοδοτών - μικρών και μεγάλων. Δημιουργώντας μια συνθήκη συνεχούς πίεσης προς τους εργάτες και τις εργάτριες με διαφορετική υπηκοότητα πέτυχε από τη μια την επ' αόριστο προσφορά φτηνής εργασίας (αφού διατηρούσε την δυνατότητα ανά πάσα στιγμή να τους συλλάβει και να τους απελάσει) και από την άλλη να διασπάσει την ενότητα της εργατικής

τάξης, καθώς οι έλληνες εργάτες θεώρησαν ότι αυτό δε τους αφορά. Δυστυχώς αυτό ήταν βαρύ λάθος με πολλαπλές συνέπειες. Πάνω στις πλάτες των μεταναστών τα αφεντικά έσπασαν όλους τους κανόνες που ταξικοί αγώνες ενός αιώνα είχαν κατορθώσει να επιβάλουν. Μισθοί, ωράρια και ασφάλιση πετάχτηκαν στα σκουπίδια και κυρίως δοκιμάστηκε και εξαπλώθηκε η ταξική

χαρτοπάνω που κολλήθηκαν από το antifa LAB για τα γεγονότα στο Φαρμακονήσι (και, προφανώς, όχι μόνο)

και κοινωνική ανοχή στην εργοδοτική και κρατική βία.

Τα τελευταία χρόνια, με πρόσχημα την χρηματοπιστωτική κρίση, η ελληνική κοινωνία έρχεται αντιμέτωπη με όλο το οπλοστάσιο -ιδεολογικό, νομικό, μιντιακό και στρατιωτικό- που η αστική τάξη και τα μικροαφεντικά είχαν χτίσει κάτω από τη μύτη της τα 25 τελευταία χρόνια, αλλά διαλαλούσαν ότι το προόριζαν για άλλους. Αλλά να πού έχουμε φτάσει: ακόμα και η ειρηνική συγκέντρωση έξω από τα γραφεία του υπουργού εμπορικής ναυτιλίας που οργάνωσε η νεολαία του συ.ρι.ζα με αφορμή τα γεγονότα στο Φαρμακονήσι

αντιμετωπίστηκε από τους φασίστες της ομάδας δ.ι.α.σ με κλοπή και συλλήψεις. Και δεν μιλάμε εδώ καν για τίποτα οργισμένους απεργούς ή νεολθαίους, όχι πρόκειται για την φρόνιμη νεολαία ενός νόμιμου και μεγάλου πια κόμματος, που διαλαλεί τον πατριωτισμό του όπου σταθεί κι όπου βρεθεί και που εύκολα ξεχνάει και καταχωνιάζει όλα αυτά τα

ταπεινά μπροστά στη μεγαλειώδη ευρωπαϊκή πορεία του αρχηγού του.

Στην εποχή των δολοφόνων πόσο υπομονή μπορεί να κάνει κάποιος περιμένοντας τις εισαγγελικές έρευνες για να πάρει θέση;

Η αστική τάξη δείχνει τα δόντια της, ξεπερνάει τους θεσμούς και δεν έχει ευαισθησίες.

Που πάει να πει:

Your ballroom days are over babies...

Είναι εργασία! Παύλα και τελεία.

(4 εργατικές παρατηρήσεις πάνω στα «προγράμματα κοινής ωφέλειας»)

Εδώ και κάποιες δεκαετίες ένας «χρόνιος βραχνάς» έχει κάτσει στον λαιμό των αφεντικών του πρώτου κόσμου: η διαχείριση προς όφελός τους των διαρκώς αυξανόμενων πληθυσμών των ανέργων. Η τύχη όλων αυτών που είτε ψάχνουν για δουλειά και δεν βρίσκουν, είτε δεν έχουν τα «απαραίτητα προσόντα» για να απορροφηθούν σε δουλειές που κατά καιρούς ανοίγουν, μπαίνει όλο και πιο εντατικά στο στόχαστρο της κρατικής πολιτικής. Όταν, μάλιστα, οι πληθυσμοί αυτοί έχουν φτάσει να αφορούν μέχρι και το 60% των νέων¹, ενώ οι διάφορες

«καινοτόμες πολιτικές για την καταπολέμηση της ανεργίας» αδυνατούν να μειώσουν τα νούμερα, ο βραχνάς αυτός γίνεται ολοένα και πιο ασφυκτικός. Μέχρι να φτάσει στο σημείο που κάνει τα αφεντικά μας να ξεκινούν το βήξιμο. Αλλά ως γνωστόν, όταν τα αφεντικά μας βήχουν βρωμάνει φασισμός! Με την ονομασία «workfare» αναφερόμαστε σε εκείνο το μοντέλο της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης που εφαρμόζεται εδώ και κάποιες δεκαετίες στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες και αφορά στην παραγωγική διαχείριση -μέσω του καταναγκασμού στην (σχεδόν τζάμπα) εργασία- μεγάλων πληθυσμών ανέργων. Στην χώρα που δυστυχήσαμε να ζούμε και να δουλεύουμε το *workfare*

έχει πάρει μέχρι στιγμής τρεις διαφορετικές μορφές: α) *τις επιταγές κατάρτισης* (training voucher), β) *τα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας* και γ) *τις επιταγές εισόδου στην αγορά εργασίας για άνεργους νέους ως 29 ετών*. Η (όχι και τόσο) νέα αυτή μορφή εργασίας ενορχηστρώνεται και χρηματοδοτείται από ένα ενιαίο πολιτικό πλαίσιο των αφεντικών μας, το οποίο φέρει την σφραγίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΕΣΠΑ και ακούει στο όνομα «*Ευρώπη 2020*». Το αναπτυξιακό σχέδιο

¹ Σύμφωνα με τα στοιχεία της *eurostat*, το γενικό ποσοστό ανεργίας στην Ελλάδα τον Οκτώβριο του 2013 ήταν 27,8%, ενώ όσον αφορά τους νέους έφτασε το 59,2%.

Ευρώπη 2020 τέθηκε σε εφαρμογή στις αρχές του 2013 και προβλέπει (για την περίπτωση της Ελλάδας) την συμμετοχή 350.000 *ωφελομένων* με έναν προϋπολογισμό ύψους 608.326.537 ευρώ, δηλαδή κατά μέσο όρο 1740,57 ευρώ/ωφελοούμενο για πέντε μηνες εργασίας (!!!)². Τι «ωφελοούμενος»... Ευεργετούμενος πρέπει να ονομαστεί κανονικά με τέτοιες αποδοχές! Όσοι ως τώρα είχαν την ευκαιρία να «ωφεληθούν» από την φιλεύσπλαχνη τάξη των αφεντικών δουλεύοντας σε κάποιο απ' αυτά τα κάτεργα, ξέρουν ήδη από πρώτο χέρι τι πάει να πει «φτηνή εργασία»...

2 Τα στοιχεία είναι παρμένα από κείμενο του λαμπρού δόκτορος Ιωάννη Χολιέζα με τίτλο *Δράσεις για την καταπολέμηση της ανεργίας*, που το βρήκαμε στο περιοδικό *Ελληνική Οικονομία: Μηνιαίο Δελτίο Οικονομικών Εξελίξεων*, τχ. 1, Ιανουάριος 2014, εκδόσεις Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών.

Δεν έχετε παρά να τους ρωτήσετε! Στο κείμενο αυτό, εμείς, δεν θα ασχοληθούμε με τις -αναρήντες ομολογουμένως- περιπτώσεις αυθαιρεσίας εις βάρος αυτών των εργατών. Θα αναλύσουμε από εργατική σκοπιά κάποια σημεία αυτής της νέας *μορφής εργασίας*, ιδιαιτέρως σημαντικά κατά τη γνώμη μας.

ΣΗΜΕΙΟ ΠΡΩΤΟ_

Η ισχύουσα εργατική νομοθεσία (ή τουλάχιστον ό,τι έχει απομείνει από αυτήν) ορίζει ως *εργασία* την σχέση εκείνη όπου το ένα μέρος (εμείς δηλαδή) παρέχει διαθέσιμο χρόνο για τις ανάγκες του εργοδότη με αντάλλαγμα ένα συμφωνημένο χρηματικό αντίτιμο. Το ενδεχόμενο μάλιστα αυτή η συμφωνία να μην έχει πάρει γραπτή μορφή καθόλου δεν επηρεάζει την σχέση γιατί η εργασία είναι μια πραγματική (de facto) κατάσταση. Το

επαναλαμβάνουμε: **μια πραγματική κατάσταση.** Όπως ο πονόδοντας, *ας πούμε*. Αντιθέτως, οι εργάτες και οι εργάτριες που δούλεψαν και δουλεύουν στα διάφορα voucher εκπνέουν των κλασικών εργατικών διατάξεων γιατί (λέει) δεν παρέχουν εργασία αλλά κάνουν «μαθητεία». Γι' αυτό και δεν ονομάζονται «εργαζόμενοι» αλλά ένα σωρό άλλες χυδαιότητες: *μαθητευόμενοι, καταρτιζόμενοι, ωφελοούμενοι* κτλ. Γι' αυτό και δεν δικαιούνται τις όποιες ωφέλειες έχουν απομείνει σε όσους έχουν ακόμα μια παραδοσιακή θέση με στην μισθωτή σκλαβιά. Δηλαδή τις άδειες, τα επιδόματα, τα δώρα, τις πληρωμένες αργίες, το δικαίωμα στην απεργία κτλ.

Για το αν οι εργάτες και οι εργάτριες (φευ!) των διαφόρων «προγραμμάτων κοινής ωφέλειας» εργάζονται ή κάνουν μαθητεία δεν έχουμε καμία απολύτως επιφύλαξη: εργάζονται τελεία και παύλα. Για το αν, όμως, η χρήση των λέξεων από μεριάς κεφαλαίου είναι αθώα ή όχι, κρατάμε πολλούς επιφυλάξεις. Ιδιαιτέρως όταν έχουμε να κάνουμε με μία λέξη που έχει δεχτεί τις τελευταίες δεκαετίες τέτοιου μεγέθους και έντασης δυσφήμιση και «εκκένωση περιεχομένου», όπως η λέξη *εργασία*. Το αν αποκαλούμε (και ιδιαίτερα αν **οι ίδιοι οι εργάτες** των εν λόγω προγραμμάτων αποκαλούν) αυτό που συμβαίνει μέσα

στα προγράμματα αυτά «εργασία» δεν είναι ζήτημα φιλολογικό: είναι ζήτημα πρωτίστως πολιτικό. Και αυτό γιατί αυτομάτως διαλευκαίνει την εμπόλημα φύση της σχέσης αυτής. Αυτομάτως καρφώνει τα πόδια στο δάπεδο της πραγματικότητας: γιατί εργασία σημαίνει ανταγωνισμός, σημαίνει αντικρουόμενα συμφέροντα, σημαίνει ταξική πάλη. Αλλά, ακόμα, σημαίνει τον πλούτο (και τους άπειρους ορίζοντες που αυτός διαθέτει) που εμείς, οι εργάτες και οι εργάτριες αυτού του κόσμου παράγουμε. Και αυτή η λέξη είναι δική μας.

«Όλες οι λέξεις, όντας υπηρέτες της εξουσίας, έχουν με την εξουσία την ίδια σχέση που έχει μαζί της το προλεταριάτο. Κι όπως εκείνο, έτσι κι αυτές είναι εργαλείο και φορέας της μελλοντικής απελευθέρωσης»

Μουσταφά Καγιατί, Οι αιχμάλωτες λέξεις, Internationale Situationiste, 1966

ΣΗΜΕΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ_

Την ίδια στιγμή που το ελληνικό κράτος αρνείται να αναγνωρίσει ως *εργασία* αυτό που εδώ και περίπου δύο χρόνια συμβαίνει μαζικά³ μέσα στις γαλίες των Δήμων, των Νοσοκομείων, των ΙΚΑ και αλλού, την ίδια στιγμή το αναγνωρίζει κιόλας. Πώς γίνεται αυτό; Με τον εξής παράδοξο τρόπο: αν ένας/μία εγγεγραμμένος/η στα Μητρώα Αέργων του ΟΑΕΔ αρνηθεί να

3 Ας μην ξεχνάμε, ωστόσο, και τους προγόνους αυτής της μορφής εργασίας: τα περίφημα (και επίσης κακοπληρωμένα) stage.

παρακολουθήσει κάποιο πρόγραμμα κατάρτισης ή κάποιο voucher που θα του προταθεί, αυτομάτως διαγράφεται από τα μητρώα, χάνοντας τις όποιες ωφέλειες θα είχε ως μακροχρόνια άνεργος. Η λογική των χαραμοφάνδων αφεντικών μας στην προκειμένη περίπτωση είναι η εξής: δεν δικαιούσαι (λέει) να παίρνεις το επίδομα ανεργίας εφόσον όχι μόνο δεν καταβάλεις προσπάθεια για να βρεις δουλειά, αλλά αρνείσαι και αυτή που σου προσφέρεται. Από την άλλη, αν ο άνεργος δεχθεί να δουλέψει σε αυτό που θα του προταθεί πάλι θα διαγράφεται από

τα μητρώα με την λογική ότι εργάζεται και συνεπώς δεν δικαιούται να λαμβάνει το επίδομα ανεργίας. Μα δεν είναι υπέροχος ο 21ος αιώνας; **Ο καταναγκασμός παρουσιάζεται σαν "επιλογή"**, ο μισθός σαν "επίδομα" και η εκμετάλλευση ως "ευκαιρία". Κανέναν δεν ενδιαφέρει εάν η "άρνηση" είναι απολύτως διακιοποιημένη από άποψη διαμονής (πχ. μένεις στην Ραφήνα και σου προσφέρεται 5μην εργασία στην Χαλκίδα), ειδίκευσης (είσαι ψυκτικός και σου προσφέρεται δουλειά για προγραμματιστή)

ή προϋπολογισμού (μόνο τα έξοδα μετακίνησης από και προς την δουλειά μπορεί να είναι 200 ευρώ μηνιαίως, ενώ εσύ θα πληρωθείς άπαξ και με την λήξη της σύμβασης στο τέλος του πεντάμηνου). Η επιταγή των αφεντικών μας είναι ρητή και αναγγέλλεται σε όλους τους τόνους: **καταναγκαστική εργασία** (με μεροκάματο που δεν φτάνει ούτε για τις μισές απ' τις ανάγκες μας, όλα κι όλα!) ασχέτως αν δεν παραδέχονται ούτε το ένα ούτε και το άλλο.

ΣΗΜΕΙΟ ΤΡΙΤΟ_

Αν θέλουμε να το δούμε το πράγμα σε βάθος χρόνου, αυτή η ιστορία του workfare είναι αρκετά παλιά και πρωτοεφαρμόστηκε στην Μεγάλη Βρετανία μέσα στη δεκαετία του 1990. Αφετηρία ήταν το εξής ωραίο φαινόμενο: Οι βρετανοί άνεργοι, προσποιοούμενοι απέναντι στις υπηρεσίες του βρετανικού κράτους ότι ψάχνουν για δουλειά, άραζαν για καιρό στα απάνεμα λιμάνια της επιδοτούμενης ανεργίας. Συνεπώς με την παραδοσιακή προλεταριακή αντίληψη που βλέπει την εργασία ως αλληλοτρίωση και σκλαβιά, οι βρετανοί άνεργοι την κουτσοέβγαζαν με επιδόματα, μεροκάματα και κοινόβια, αρνούμενοι να υποτιμήσουν την εργασία τους σύμφωνα με τις ορέξεις των αφεντικών τους. Αντιθέτως, με την δυνατότητα της επιλογής που τους εξασφάλιζε η καβάτζα του προνοιακού επιδόματος, ανατιμούσαν την εργατική

τους δύναμη μέχρι το σημείο που θα την ξανανοίκιαζαν σε νέο εργοδότη. Αυτή την φορά, όμως, με καλύτερους όρους.

Απέναντι σε αυτή την προληπτική αρνησικυρία (σόρυ αφεντικό, αλλήλ δε θα κάθομαι να με ξεζουμίζεις, θα ασκήσω βέτο, σα να λέμε) που, έστω και μοριακά, μπορεί να επηρεάσει τους όρους της ταξικής πάλης, τα αφεντικά προσπάθησαν να εφεύρουν τρόπους αποτελεσματικής αντιμετώπισης.

Τρόπους που αφενός θα εξανάγκαζαν τους άνεργους σε εργασία, ελαφρύνοντας έτσι το ήδη μετασχηματιζόμενο και υπό κατάρρευση κράτος πρόνοιας, αφετέρου θα ήταν συντονισμένες με τον νεοφιλελεύθερο προσανατολισμό: την άγρια υποτίμηση της εργασίας. Κάπως έτσι σκέφτηκαν να μετασχηματίσουν το επίδομα ανεργίας σε επίδομα εργασίας. Η ιστορία αυτή έχει την δική της πορεία μες

στον χρόνο. Στην Αμερική πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του '80 επί προεδρίας Ρέιγκαν με τα πιλοτικά AFDC (Aid to Families with Dependent Children). Στην Βρετανία στα μέσα της δεκαετίας του '90 με τα JSA (Job Seeker's Allowance – Επίδομα Ευρέσεως Εργασίας). Στην Ελλάδα ακούγεται τελευταία όλο και εντονότερα, με πλέον πρόσφατη την πρόταση 10 σημείων ενός μέλους του ΚΕΠΕ (Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών) για την αντιμετώπιση της ανεργίας, που αναδημοσιεύτηκε στην *Εφημερίδα των Συντακτών* στις 24.01.2014. Ένα από τα 10 σημεία της ευφάνταστης πρότασης του δρ. Ιωάννη Χολέζα έλεγε χαρακτηριστικά: *[...]αντικατάσταση του επιδόματος ανεργίας με επίδομα απασχόλησης στα πρότυπα της επιταγής εργασίας, με ιδιαίτερη βαρύτητα στην περίπτωση των νέων και των εργαζομένων κοντά στην συνταξιοδότηση.* Η πρόταση αυτή ηλαιοσιώθηκε και από μία άλλη, σύμφωνα με την οποία ο Χολέζας πρότεινε για τους άνεργους νέους από 15 έως 29 ετών *[...] να καταργηθεί ο κατώτατος μισθός για ένα έτος από την πρόσληψή τους, ώστε να δίνεται ισχυρό κίνητρο στην επιχείρηση να τον/την προσλάβει και να κρίνει την καταλληλότητά*

*του/της (βασικές γνώσεις και δεξιότητες)*⁴. Σαν συνέλευση του πλάνου 30/900 έχουμε επανειλημμένως επιχειρηματολογήσει για το ότι **είναι ρατσιστικό να αμείβεται χαμηλότερα όποιος/α είναι κάτω των 25 χρόνων**, από την άποψη ότι οι βασικές ανάγκες ενός 25χρονου δεν είναι λιγότερες από αυτές ενός 26χρονου. Τρώει το ίδιο, βγαίνει το ίδιο, ερωτεύεται το ίδιο (το τελευταίο ίσως και περισσότερο). Και με δεδομένο ότι ο **βασικός μισθός πρέπει να καλύπτει όλες τις βασικές ανάγκες**, είπαμε ότι για έναν/μία ανειδίκευτο/η δεκαοχτάχρονο/η που πρωτοβγαίνει στην αγορά εργασίας, τα 900 ευρώ (καθαρός βασικός μισθός) είναι ο ελάχιστος μισθός που πρέπει να παίρνει για να τις καλύπτει. Δεν είχαμε να αντιπαρεθεθούμε σε τέτοιες χυδαιότητες, σαν και την παραπάνω.

ΣΗΜΕΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Το σημείο αυτό είναι αφιερωμένο στην **αριστερά του κράτους και του κεφαλαίου** για έναν απλούστατο λόγο: Μηροστά στην βίαιη εγκαθίδρυση αυτών των νέων μορφών καταναγκαστικής εργασίας κάνει τουμπεκί! Εμείς υποστηρίζουμε ότι αυτό γίνεται για δύο λόγους.

4 Τα αποσπάσματα είναι επίσης από το κείμενο του Χολέζα που αναφέρουμε παραπάνω στη Σημείωση 2.

Πρώτον επειδή η ευθεία αντιπαράθεση με τις νέες μορφές εργασίας (τύπου workfare) είναι ασύμβατη με την εδώ και πέντε χρόνια κεντρική άποψη της αριστεράς για την κρίση. Ότι δηλαδή οι μισθοί έχουν πέσει επειδή το ορίζει το μνημόνιο και το απαιτεί η τρόικα. Εκτός κι αν θέλουν να μας πείσουν ότι ο Χολέζας είναι δάκτυλος της Μέρκελ και όχι της ελληνικής αστικής τάξης. Ή ότι ο ΟΑΕΔ ενεργεί κατ' εντολή της τρόικας και όχι του ελληνικού (μικρού και μεγάλου) κεφαλαίου. Δεύτερον, για έναν λόγο που δεν μας δίνεται η δυνατότητα να τον αναλύσουμε παρά μόνο να τον αναφέρουμε συνοπτικά: Σε πολλά από τα προγράμματα κοινωφελοδούς εργασίας που γίνονται στους δήμους (και ιδιαιτέρως σε αυτούς εκτός Αθηνών), έχουν ξεπηδήσει ένα σωρό ΚΕΚ, κοινοπραξίες και ΜΚΟ με βλακώδη ονόματα. Πολλές από αυτές έχουν συσταθεί από στελέχη της τοπικής αυτοδιοίκησης (δημοτικοί σύμβουλοι, περιφερειάρχες κ.ά.), από παλιούς συνδικαλιστές, από τοπικούς εκδότες κτλ., με αποκλειστικό σκοπό να δουλέψουν με τα εν λόγω προγράμματα. Κοινώς, να τα κοινομήσουν στις πλάτες των «ωφελομένων» ανέργων. Να βγάλουν φράγκα καταπίνοντας κονδύλια από το ομόσπονδο ευρωπαϊκό κράτος, να αξιοποιήσουν και βαθύνουν τα κονέ τους, να πουλήσουν μούρη «δείτε πώς βοηθάμε να λυθεί το

πρόβλημα της ανεργίας» –άμα λάχει να λάβουν αύριο μεθαύριο ως «αναγνώριση» και κάνα σακούλι ψήφους. Και προφανώς είναι πολύ αφελής όποιος πιστεύει ότι μεταξύ όλων αυτών των «καλών ανθρώπων» δεν συνωστίζονται και λογής και λογής «αριστεροί», «ανθρωπιστές», και «φίλοι του λαού». Που πάει να πει: Δε θα το πούνε βέβαια ανοιχτά στις τηλεοράσεις, αλλήλ έχουν κι αυτοί κάθε μα κάθε λόγο (που στην ουσία είναι λεφτά και γνωριμίες) να σιωπούν μπροστά στα οφθαλμοφανή κάτεργα των 5μηνων και των voucher...

Εν κατακλείδι

Γράφαμε πριν από έξι μήνες (*Το αφεντικό τρελάθηκε: τα θέλει όλα τσάμπα...*, ράδιο 30/900, τχ. 6, Ιούνιος-Ιούλιος 2013), με αφορμή την πρόταση του πρώην υφυπουργού Οικονομικών, Πέτρου Δούκα, για «δωρεάν εργασία των ανέργων όπου και όποτε τους χρειαστεί η Πολιτεία»: *[...] Μάλιστα, κύριοι και κυρίες, όλοι μαντρωμένοι στη γαλέρα, ενεργοί και άνεργοι ένα και το αυτό. Έτσι δεν θα 'χουμε πια ανεργία (ποιος θέλει ή μπορεί να είναι άνεργος χωρίς επίδομα;), οι καταχρεωμένες επιχειρήσεις θα δουλεύουν στο φουλ με τους ανέργους (ποιο αφεντικό δεν θέλει να έχει τζάμπα εργάτες; Ε, θα έχει και κάποιους ενεργούς, με κανονικό μισθό...). Θα έχουμε και ανάπτυξη (που μετά θα φέρει και τις θέσεις*

εργασίας με φράγκα, κάτσε να πέσει λίγο ακόμα ο βασικός) κι έτσι θα είμαστε όλοι μαζί μια ωραία ατμόσφαιρα. Κι όμως όλα αυτά δεν είναι λόγια στον αέρα, είναι προτάσεις που στηρίζονται στα όσα συμβαίνουν στην εργατική τάξη της αναπτυγμένης Ευρώπης. Τα αφεντικά τρέβουν τα χέρια τους και οργανώνουν την εθελοντική τζάμπα εργασία – ή αλλιώς, αν θέλετε, την ποινικοποίηση της ανεργίας. Καθημερινά εμείς οι εργάτες/τριες διαπιστώνουμε ότι η υποτίμηση της εργασίας δεν είναι αποτέλεσμα της κρίσης αλλήλ ο στόχος της.

Αυτή είναι, δυστυχώς, η γενική κατάσταση της σύγχρονης εργατικής τάξης. Και αυτή θα συνεχίσει να είναι όσο αυτή θα αρνείται πεισματικά τον εαυτό της και τον γενικό πόλεμο που διεξάγεται εις βάρος της. Και κάτι τελευταίο: Ασχέτως αν θέλουμε να το παραδεχτούμε ή όχι, από άποψη συμφερόντων η τάξη μας είναι ενιαία. Τα αφεντικά μας το γνωρίζουν καλά αυτό. Και το δουλεύουν χρόνια. Η άγρια υποτίμηση και ο καταναγκασμός σε εργασία που δοκιμάζεται (πετυχημένα μέχρι στιγμής) στους εργάτες των workfare αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης και για έναν ακόμα λόγο: αποτελεί τις πρώτες στιγμές ενός «πειράματος» που ανακαλεί κάποιες παλιές και καλές κρυμμένες όψεις του κεφαλαίου. Αλλήλ γι' αυτά ίσως πούμε περισσότερα στο επόμενο τεύχος...

ΓΙΑ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΔΕ ΔΙΝΟΥΜΕ ΕΥΡΩ ΚΙ ΑΝ ΘΕΛΟΥΝΕ ΛΕΦΤΑ, ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΚΑΙΡΟ μας έχουνε ζαλίσει πως «ο δημόσιος προϋπολογισμός είναι ελλειμματικός», πως «το σύστημα υγείας απαιτεί μια περισσότερο ορθολογική διαχείριση» και πως «οι σπατάλες του παρελθόντος πρέπει να διακοπούν». Εδώ και καιρό, σε όλο και περισσότερες υπηρεσίες αυτού που λέμε Εθνικό Σύστημα Υγείας, μπαίνουν διαφόρων ειδών εισιτήρια, είτε στις εξετάσεις, είτε στην απλή επίσκεψη και στην νοσηλεία. Με λιγότερα λόγια, μας λένε πως «κοστίζουμε» και πως (γι' αυτό) πρέπει, πλέον, να πληρώνουμε. Να πληρώνουμε κάθε φορά που κάνουμε εξετάσεις αίματος ή βγάζουμε ακτινογραφίες. Αλλά για να 'χουμε καλό ερώτημα, από πότε το δημόσιο σύστημα υγείας θεωρείται επιχείρηση που, μάλιστα, πρέπει να είναι και επικερδής; 'Αλλωστε το μεγαλύτερο μέρος των φόρων (άμεσων ή έμμεσων) η εργατική τάξη δεν τους πληρώνει; 'Η τέλος πάντων, αφού θέλουνε να λειτουργήσουν το μαγαζί τους με όρους εσόδων-εξόδων, γιατί δεν ενδιαφέρονται να συμμαζέψουν και εκείνη την επιχείρηση που λέγεται Ελληνική Αστυνομία; 'Η την επιχείρηση που λέγεται Ελληνικός Στρατός;

ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΖΟΥΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ γνωρίζουμε καλά ότι αυτό που ονομάζουμε Εθνικό Σύστημα Υγείας περνάει σταδιακά εδώ και σχεδόν δύο δεκαετίες σε ένα είδος σκληρής νεοφιλελεύθερης διαχείρισης. Γνωρίζουμε ότι τα «δεν βγαίνουμε» αποτελούν απλά ένα προπέτασμα καπνού μπροστά σε αυτό που πραγματικά συμβαίνει: τη βίαιη εγκαθίδρυση μιας νέας σχέσης,

μονομερώς εκ μέρους του κράτους και της τάξης των αφεντικών. Αυτή η νέα σχέση έρχεται να αντικαταστήσει -και με τον νόμο πλέον- ένα παλιό μοντέλο, αυτό που ονομάζουμε κράτος πρόνοιας. Έρχεται να καταργήσει ένα ιστορικό συμβόλαιο, που φροντιζε για την ευρυθμνη εκμετάλλευση της εργασίας, καθώς κρατούσε τις ισορροπίες, απέναντι στην μαχητικότητα των εργατών και όριζε ότι ως εργατική τάξη «εμείς θα δουλεύουμε για χάρη τους αλλά αυτοί θα μας πληρώνουν τους μισθούς μας (άμεσος μισθός) και τα σχολεία μας, τα νοσοκομεία μας και τις μεταφορές μας (έμμεσος μισθός)». Και αυτή η κατάργηση γίνεται χωρίς καθόλου να ερωτηθούμε. Ασχέτως με το ποσό των νέων εισιτηρίων στα νοσοκομεία (25 ευρώ εισαγωγή) η ουσία είναι πως αυτή η νέα σχέση εγκαθιδρύεται μονομερώς και αυταρχικά, δίχως κανένα περιθώριο διαλόγου. Για να το πούμε κι αλλιώς, τα αφεντικά μας αποφάσισαν ότι η υγεία μας αποτελεί δική μας υπόθεση, ατομικό μας κεφάλαιο, και πως οι μόνοι υπεύθυνοι για τη συντήρησή του είμαστε αποκλειστικά εμείς.

ΕΔΩ ΠΟΥ ΤΑ ΛΕΜΕ, τα νέα δεδομένα δεν είναι και τόσο νέα. Την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας υγείας μπορούσε κανείς να εντοπίσει (και να την καταγγείλει) εδώ και πολλά χρόνια. Σε κάθε περίπτωση, όμως, αποτελούσαν μια έκνομη πρακτική και γι' αυτό απο-νομιμοποι-ημένη. Με την κατεύθυνση που χαράσσουν τα νέα σχέδια του κράτους, το παράδειγμα φαίνεται ότι αλλιάζει: όποιος πρέπει για οποιοδήποτε λόγο να πάει στο

νοσοκομείο, θα πρέπει να έχει μαζί του και το (γεμάτο) πορτοφόλι του. Αλλιώς θα είναι κλέφτης, παράνομος, απαγορευμέ-νος. Τονίζουμε ότι αυτή η νέα νομιμότητα που διαμορφώνεται δεν είναι καθόλου συμβολική. Είναι υλική, υλικότατη, γιατί το μοναδικό περιθώριο που αφήνει ως εναλλακτική δρόμο είναι η περιθωριοποίηση και ο κατ' οίκον θάνατος. Γι' αυτόν τον λόγο είναι και άκρως αντικοινωνική!

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΜΑΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΟΥΝ, λοιπόν, από αυτά που είχαμε συμφωνήσει και από τη μέχρι πρότινος υποχρέωση που είχαν να πληρώνουν τις βασικές μας ανάγκες σε νοσοκομεία και φάρμακα.

αφίσα που κολλήιόταν κατά τη διάρκεια των πορειών για την υγεία.

Από εργατική σκοπιά, αυτή η παραίτησή τους σημαίνει δύο πράγματα. Πρώτον ότι, ως εργατές και εργάτριες, ο μισθός μας μειώνεται ακόμα περισσότερο. Δεύτερον ότι όσοι από εμάς δεν έχουν να πληρώσουν, πλέον θα περισσεύουν! Και αυτό το θα πε-ρισσεύουν το λέμε με την κυριολεκτική σημασία της λέξης. Θα περισσεύουν οι φτωχοί, οι «αντιπαραγωγικοί» (οι χρόνια πάσχοντες, οι ψυχικά ασθενείς), οι άνεργοι, οι χωρίς χαρτιά και άλλοι τόσοι.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ (εμάς) ΑΝΑ-ΛΑΜΒΑΝΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ. Ένα τμήμα -προς το παρόν, τονίζουμε- της εργατικής τάξης σε αυτή την χώρα γίνεται αντικείμενο της πιο ολοκληρωτικής στρατιωτικής διαχείρισης. Η δημόσια τάξη (ως βασικός πυλώνας του νέου ολοκληρωτισμού) αποκτά καίριες αρμοδιότητες σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού, όπως εκεί που θα έπρεπε να αναλαμβάνει όχι η αστυνομία, αλλά η δημόσια υγεία. Πέρυσι το κόλληπο είχε την επιχείρηση εξόντωσης των χρηστών ναρκωτικών με το κυνικό όνομα «ΘΕΤΙΣ», την τρομοφοβία ότι οι μετανάστες αποτελούν «υγειονομική βόμβα», είχε ρατσιστικά πογκρόμ και δημόσια διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών στο κέντρο της Αθήνας.

ΤΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ είναι αυτά, όχι μόνο επειδή το κράτος είναι πλέον ένα ολοκληρωτικό κράτος, αλλά κυρίως επειδή η δική μας έλλειψη οργανωμένης αντιπαράθεσης, ως εργατών και εργατριών, έχει αφήσει τους συσχετισμούς να φτάσουν εκεί που είναι. Μια έλλειψη αντιπαράθεσης που μπορεί να ξεκινάει από τους γιατρούς και τους νοσηλευτές και να φτάνει μέχρι όλους τους υπόλοιπους, οι οποίοι κάποια (κακιά) στιγμή θα εμπλακούν -άμεσα ή έμμεσα, πάντως αναπόφευκτα- με τη δημόσια υγεία. Το μόνο βέβαιο είναι ότι όσο συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι δε μας αφορά το πρόβλημα μέχρι τη στιγμή που θα έχουμε την ανάγκη από ένα νοσοκομείο, τότε όχι μόνο εισιτήρια θα βάλουν αλλά θα κάνουν ότι περισσότερο μπορούν για την υποτίμησή μας σαν εργατών.

MY SCHOOL

Εχουμε όλοι αρκετά μαζεμένα σε δασκάλους και καθηγητές που ταλαιπώρησαν τα παιδικά, εφηβικά και νεανικά μας χρόνια. Πράγμα που μάλλον έπαιξε και αυτό τον ρόλο του στο γεγονός ότι η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου των σχολείων, που τα τελευταία χρόνια διατυμπανίζεται από το υπουργείο παιδείας ως το φάρμακο που θ' ανεβάσει επιτέλους την ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης και θα πετάξει έξω από τα σχολεία τους ανεπαρκείς και ανίκανους, έγινε δεκτή με συγκατάβαση από τους περισσότερους, ιδιαίτερα αν ήταν και γονείς.

Λίγοι ήταν εκείνοι που έβλεπαν το θέμα πολιτικά. Που τοποθετούσαν την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολείων στα πλαίσια της γενικότερης «εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης» - που περιλαμβάνει επίσης: την κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης και την απεμπλοκή του κράτους από το ρόλο του μοναδικού χρηματοδότη, την αλλαγή των εργασιακών σχέσεων των εργαζομένων και την λειτουργία των σχολείων με όρους επιχείρησης και κριτήρια αποδοτικότητας.

Από τις 12-11-2013 ξεκίνησε η παραγωγική λειτουργία του Νέου Ενιαίου Πληροφορικού Συστήματος Σχολικών Μονάδων και Διοικητικών Δομών. Του αξιολογητή των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων, που ακούει στο όνομα: **my school**.

Πρόκειται για ένα νέο (για τα ελληνικά δεδομένα) πολύ εξελιγμένο πληροφοριακά περιβάλλον, που έχει τη δυνατότητα για πάρα πολλές εφαρμογές και μπορεί να εμπλουτίζεται διαρκώς με νέες λειτουργίες. **Το πρόγραμμα μπορεί να καταγράφει, να συσχετίζει, να αξιολογεί αυτόματα, να εξάγει στατιστικά δεδομένα, να επεξεργάζεται στοιχεία για άδειες, απεργίες, παρουσίες και όλα όσα περιλαμβάνονται στους φακέλους των εκπαιδευτικών.** Επίσης έχει τη δυνατότητα να συλλέγει «άσχετα» στοιχεία από το διαδίκτυο και, σε συνδυασμό με άλλες εφαρμογές, να τα αποθηκεύει σε κρυφούς φακέλους, επιτρέποντας την πρόσβαση μόνο σε αυτούς που το διαχειρίζονται για αξιολόγηση.

Καταγράφει ακόμη στοιχεία που αφορούν στους μαθητές. Όπως το ΑΜΚΑ του μαθητή, τα στοιχεία επικοινωνίας με την οικογένειά του, στοιχεία για την εργασία και τη μόρφωση των γονιών του, βιογραφικά στοιχεία αθλοδαιτών παιδιών, στοιχεία για τις ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες και άλλα προσωπικά δεδομένα. Ακόμα, συλλέγει στοιχεία για τις εκπαιδευτικές επιλογές και επιδόσεις του μαθητή ή ομάδων μαθητών και τα συσχετίζει μεταξύ τους. Φυσικά χωρίς την έγγραφη συγκατάθεση των γονέων και χωρίς σοβαρές δεσμεύσεις για το πώς θα χρησιμοποιηθούν στο μέλλον. Ήδη από τη φετινή σχολική χρονιά ασκούνται μεγάλες πιέσεις στους νηπιαγωγούς να αξιολογούν τα νήπια μέσα από εξαντλητικές διαδικασίες, έτσι ώστε να έχει το καθένα τον προσωπικό του φάκελο που μέσω του my school θα το ακολουθεί σε όλη του την ακαδημαϊκή ζωή. Η ίδια επιμονή υπάρχει για την τήρηση πλήρους προσωπικού φακέλου για κάθε παιδί με ιδιαίτερες εκπαιδευτικές ανάγκες.

Μέσω του my school θα γίνεται επίσης **η αξιολόγηση και η κατηγοριοποίηση των σχολείων**, σύμφωνα με κάποιους δείκτες, όπως: οικονομικά δεδομένα, υλικοτεχνική υποδομή, εκπαιδευτικό προσωπικό, επιδόσεις και διαρροή μαθητών κ.ά. Με βάση τα παραπάνω θα αποδίδεται αυτόματα **η οργανικότητα και η εκτίμηση δυναμικών συγχωνεύσεων και καταργήσεων σχολείων.** Φυσικά, όλες αυτές

οι διαδικασίες δεν εξετάζουν ιδιαίτερες παραμέτρους, όπως οι κοινωνικές, φυλετικές ή τοπογεωγραφικές ιδιαιτερότητες και ανάγκες ή η σύνθεση του μαθητικού πληθυσμού και δεν θέτουν κανένα παιδαγωγικό κριτήριο. Είναι απρόσωποι αριθμητικοί και στατιστικοί υπολογισμοί, οι οποίοι θα συνθέτουν μια γεωγραφική αποτύπωση, έναν ψηφιακό «εκπαιδευτικό χάρτη» της Ελλάδας με αριθμητικούς πίνακες, διαγράμματα, γραφικές παραστάσεις, χρωματικές απεικονίσεις-χαρτογραφήσεις κ.ά. Όλα αυτά δεν είναι τίποτα παραπάνω από **κατηγοριοποίηση των σχολείων σε αποδοτικά και μη** (οι όροι επιχείρησης που λέγαμε) **και ανάδειξη των εκπαιδευτικών και των μαθητών ως των μοναδικών υπευθύνων** (μέσω των επιδόσεων τους) **για την κατηγοριοποίηση αυτή.**

Το my school και η (πολιτική) επιλογή του ως εργαλείου για την (παν)εποπτική διαχείριση του εκπαιδευτικού συστήματος δεν είναι φυσικά ελληνική ιδιαιτερότητα. Υπάρχει η εμπειρία της εφαρμογής του στην Αυστραλία με το ίδιο όνομα: Η ιστοσελίδα της Αυστραλίας περιέχει τα προφίλ περίπου 9.500 σχολείων. Η κατηγοριοποίηση είναι ξεκάθαρη, αφού η ιστοσελίδα χρησιμοποιεί έναν δείκτη μαθητικών και σχολικών χαρακτηριστικών που είναι γνωστός ως «Δείκτης Κοινωνικοεκπαιδευτικού πλεονεκτήματος της κοινότητας» (ICSEA), έτσι ώστε τα σχολεία να δέχονται μαθητές μόνο από στατιστικά παρεμφερή περιβάλλοντα (θυμίζει τίποτα αυτό από ταξικό προσανατολισμό;) Πρόσφατα, μάλιστα, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση προχώρησε ένα βήμα παραπέρα και ανακοίνωσε στα πλαίσια του προγράμματος που ονομάζει «Επανάσταση στην Εκπαίδευση» ότι θα δοθεί ένας αριθμός ταυτότητας στους μαθητές, γνωστός ως "unique student identifier" (αναγνωριστικός αριθμός μαθητή), ο οποίος θα πρέπει να επισυνάπτεται στο πρόγραμμα my school, θα σχετίζεται με τις επιδόσεις του και θα τον ακολουθεί σε όλη του τη μαθητική ζωή. Αυτό αναμένεται να προκαλέσει διαμάχες με την εκπαιδευτική κοινότητα και τις ενώσεις καθηγητών, που μιλούν για κατάργηση της ιδιωτικότητας και του απόρρητου της ιδιωτικής ζωής και απειλούν να μπλοκάρουν τις δοκιμές για φέτος.

Και για να επανέλθουμε στα δικά μας. Το νέο, σύγχρονο, «νοικοκυρεμένο» σχολείο που τ' αφεντικά προπαγανδίζουν, δεν είναι τίποτε άλλο από ένα **σχολείο-επιχείρηση**, που διαφημίζει την αποδοτικότητά του (παραγόμενο εκπαιδευτικό προϊόν το ονομάζουν οι ίδιοι) στο διαδίκτυο, κινείται ανταγωνιστικά σε σχέση με τα υπόλοιπα σχολεία (επιχειρήσεις) και εξαρτά την ύπαρξή του από τη σχέση αυτής της ανταγωνιστικότητας. Επίσης, έχει τον **απόλυτο έλεγχο της διαχείρισης των εργαζομένων του, με στόχο την μείωση του κόστους και όχι τις πραγματικές παιδαγωγικές ανάγκες** (εδώ μπαίνει το κράτος) και την απόλυτη διαχείριση των οικονομικών του (εδώ βγαίνει το κράτος), που φροντίζει να εξασφαλίσει με διάφορους τρόπους ιδιωτικής πρωτοβουλίας, δεδομένης της πενιχρής κρατικής επιχορήγησης που συνεχώς μειώνεται.

Για μας η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, όπως και οι κάθε μορφής αξιολογήσεις - των μαθητών, των σχολικών μονάδων, του εκπαιδευτικού έργου κλπ., δεν είναι παρά ένα και μόνο πράγμα: **Εργασία στα χέρια των αφεντικών, στην πρόθεσή τους για ολοκληρωτική διαχείριση της εργασίας και της ζωής.**

ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΤΟ **30** ^{ΩΡ}
ΚΑΙ

**Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ
ΜΕΣΑ**

ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ:

**ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ
ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ
ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ**

ΣΑΒ. 22/02/14

**ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΜΕΓΑΡΩΝ «SALTO» || 19:00**

Αγ.Ιωάννου Θεολόγου 26 (Μελί Μεγάρων)

30/900

www.plano30900.gr

ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΤΟ 30^{ΩΡΟ} ΚΑΙ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑ

ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ:

**ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ
ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ
ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ**

ΣΑΒ. 22/02/14

**ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΜΕΓΑΡΩΝ «SALTO» || 19:00**

Αγ.Ιωάννου Θεολόγου 26 (Μελί Μεγάρων)

30/900

www.plano30900.gr